

den for Lodserne havde været her. Og saa tilføjer han: „Mine Kolleger ere i Dag til Søs, men dele mine Anskuelser“. Og faa Dage efter modtog Udvalget en Skrivelse, undertegnet af alle Lodserne, hvori de sluttede sig fuldt ud til Telegrammet fra den ene Lods imod Førstelodsen, der selv i Fjor havde undertegnet Andragendet om at gaa mod Vest.

Se, mine Herrer, det er Grundlaget for den Agitation, der er dreven fra Esbjerg Bys Side mod Vesthavnen, mod os, der mene, at Havnen ikke alene skal anlægges for at styrke Grundejernes Stilling i Esbjerg, men saaledes, at det kommer hele Landets Erhvervsliv til gode. Men altsaa, Ministeren og Mindretallet have ikke og have ikke kunnet anføre en eneste Grund for at gennemføre deres Projekt. De slutte sig til Sagkundskaben. Selvfølgelig tvivler jeg ikke om Vandbygningsdirektørens Dygtighed til at bygge en Havn. Jeg kender den naturligtvis ikke, men der er ingen Tvivl om, at en Mand, der er kaldet til den Plads, besidder Dygtighed til at bygge en Havn. Men jeg bestrider hans Ret til paa hele det danske Folks Vegne at tage Beslutning om, hvor Havnen skal ligge. Det dømme vi andre bedre om end han. Jeg skal dog fremhæve een Ting, at den Gang Fiskerihavnen, som den nu er, blev bygget, skete det paa Trods af Fiskernes Ønske. De protesterede mod Formen og Beliggenheden. Men den daværende Ingeniør i Esbjerg, nuværende Vandbygningsdirektør, hvem det var overdraget, tog intet Hensyn dertil, og ærede Udvalgsmedlemmer, som vare i Esbjerg i Fjor for at se og for at høre Deputationerne, ville erindre, med hvilken Harme Ordføreren for Fiskerne udtalte sig om den Hensynsløshed, der var vist dem fra denne Sagkundskabs Side. Han udtalte sig i et saa heftigt Sprog, at Ministeren fandt Anledning til paa Stedet at straffe ham, fordi han havde udtalt sig saaledes overfor en af hans Embedsmænd. Han blev straffet med ikke at blive inviteret med til Middagen. Det viste sig, at Fiskerne havde Ret. Thi Havnen var ikke færdig, før den var for lille, og den er u hensigtsmæssig i enhver Henseende, som det har vist sig, skønt den er meget kostbart anlagt. Den Harme, der den Gang kom til Udbrud fra Fiskernes Side, og som nu bliver dæmpet ved den heldige Beliggenhed, Havnen faar efter det Forslag, Flertallet og Mindretallet ere enige om, vil komme til at gøre sig gældende, inden der er gaaet mange Aar, fra dem, der skulle benytte den Trafikhavn, de Herrer her gaa med til at bygge.

Men een Ting vil jeg sige om den ærede Vandbygningsdirektør: Det skal jeg erkende, at han lader sig ikke lede af Ærgerrighed. Thi den Opgave at bygge en stor hensigtsmæssig Havn til Fordel ikke alene for Esbjerg, men i en mægtig Grad til Fordel for hele vort danske Folks Erhvervsliv, den Hæder har han renonceret paa for at have den Tilfredsstillelse at gennemføre det Projekt, som han nu en Gang har sat sig i Hovedet, et Projekt, han er kommen til ad den Vej, at han, der tidligere var ubetinget Vesthavnsmand — ubetinget, jeg har kendt ham i mange Aar —, af en Minister fik at vide, at et saadant Projekt var for kostbart, og saa satte han sig hen og lavede et Projekt, som fuldt tilfredsstillende en sparsommelig Minister. Efter at have udarbejdet et saadant Projekt sætter han en Forfængelighed i hellere at se det gennemført end at slutte sig til det Parti i Udvalget, som vil noget stort og noget smukt og noget hensigtsmæssigt.

Og Ministeren slutter sig til den Opfattelse, thi han udtalte jo her, at vort Projekt var en halv Million Kr. dyrere end det, Mindretallet har vedtaget, og det var Penge, han satte stor Pris paa. Jeg beder betænke, at paa samme Tid, som vi nu om lidt skulle vedtage et Forslag om Jernbaner, hvor der skal anvendes 50—60 Mill. Kr. ligeledes til Fordel for vort Erhvervsliv, taler man om, hvorvidt det vil koste $\frac{1}{3}$ eller en hel Million Kr. mere ved Esbjerg — det Sted, hvor Banerne skulle udmunde, hvor hele den Trafik, der føres ad vore Baner, skal finde det sidste Slutpunkt, hvor det gælder om bedst muligt at komme frem med vore Produkter og billigst muligt faa, hvad vi skulle bruge!

I denne Forbindelse kan jeg ikke lade være at omtale Jernbanenettet, for vi maa være enige om, at Jernbanerne skulle udmunde i en Havn, og at de store Hovedlinier bør søge saa nær som muligt til Udførsels- og Indførselspunkterne, for at de gensidig kunne støtte hinanden. Et godt Jernbanenet støtter en god Havn, og en god Havn støtter et godt Jernbanenet. Vi give Subsidier her til Eksporten over Esbjerg Havn, men samtidig lægge vi ikke Vægt paa, at de Baner, der skulle føre Produkterne derhen, hvorfra de skulle udføres, komme ad den letteste og naturligste Vej. Alle Vegne i Udlandet søger man at føre Hovedlinierne saa direkte til Handelscenterne ved Havet som muligt. Vi gøre det ogsaa for en stor Del af vore andre Byer her i Landet. Men ved denne overordentlig vigtige Eksport- og Import-